

4 smukke Kjærlighedsviser.

Egen Melodi.

Soldaten, som kom ifra Krigen igjen, Havde revet sine Klæder af; Det første han nu spørger, naar han kom hjem, Om hans Kjæreste lever endnu.

2. Soldaten han fik nu et Brev i sin Haand, Han blev saa fornøjelig og glad; Men i dette Brev stod skrevet fra hans elskede Ven, At hun sig en Anden havde faaet.

3. Soldaten han blev nu saa ivrig i sit Mod, Han vred sine Hænder i Blod; Før jeg skal forlade Allerkjæresten min, Ja før skal jeg dræbe begge To.

4. Soldaten han gik nu i Stalden ind Lagde Sædlen paa Gangeren graa, Saa ridde han saa fort, som en Fugl kunne fly, Indtil han Brudehuset kunde naa.

5. Goddag i Brudehuset, Goddag i Brudepar, Goddag,

Brud og Brudgom, saa hold! Nu skal Du saa Betaling
for hver eneste Gang, Du har taget min Kjæreste med Vold.

6. De simple Soldater, de agter man ej stort Hvad
har de at rose sig af; For sjelden har de Penge, men
er stor i sine Ord; Pak Dig kun paa Døren med
stor Fart!

7. Soldaten, traf Sabelen fra Siden saa blank,
Hugg'de Hodet af den Brudgom saa hold, Nu skal Du
saa erfare, at Soldaten, han er stolt, Naar Din Kjæreste
svømmer i sit Blod.

8. Soldaten han gif nu i Kammeret ind, For at
tale nogle Ord med den Brud; Jeg onsker Dig i Verden
hverken høre eller se, Thi nu har jeg sparet Dit Blod.

9. Kong Fredrik begyndte med Krigen paany, Soldaten
maatte rejse derifra; Han rejste saa frimodig ifra Land
og ifra By, Endskjønt han var bedraget af sin Ven.

Dei ve alti klaga og kyta,
At dat ganger so feint aa so smaat,
Men eg tenkjer dei tarv inkje kyta,
Me skal koma, um inkje saa braat.

Lat dat ganga fram, lat dat siga,
Berre eit eg hyskjer og bed,
At me aldri so høgt maatte stiga,
At me gloyma vor Fædernesed.

Lat os aldrig Forfæderne gloyma
Under Alt, so me venda aa suu,
For dei gav os ei Arv te aa gloyma,
Den e større end Mange ve tru.

Lat dat merkjes i meir end i Ordi,
At me holde dan Arven i Stand,
At naar Fæderne sjaa at paa Vordi,
Dei kan kjenna sit Folk aa sit Land.

Egen Melodi.

Der boede en Kjøbmand paa Hamburger-Berg, Han havde
en Datter, hun var ærlig og skjø; Til hende kom en

Somand og stiller sig deran, Dg spørger, skjøne Som-
fru, Vil du have mig til Mand.

2. Om Aftenen, saa silde, den Somand kommer ind;
Han pikkede paa Døren med Fingeren sin; Han spørger,
skjøne Somfru, Du lukker mig vel ind; Du ved jo, at
jeg er Allerkjæresten din.

3. Somfruen hun sprang ned, Trætte Laasen ifra;
Men da hun ham saa, blev hun hjertelig glad; Hun tog
ham i sine Arme Dg klapped', kyskede ham, Thi Du er
just den Gæste, Min Sorg fordrive kan.

4. Den Somand har jeg elsket, Den Somand vil
jeg ha', Den Somand vil jeg elske, til jeg lægges i min
Grav; Den Somand Du har elsket, den skal Du aldrig
saa, Imorgen saa lader jeg den Somand ihjelslaa.

5. Om Morgenen saa tidlig, den Somand skulde gaa,
Hendes Fader, han for Døren listelig mon staa, Dg traf
saa op sin Sabel, stak den i Somandsbryst; Somfruen
hun raabte: „Nu mister jeg min Trost.“

6. Somfruen hun beder sin Fader om Forlov At saa
Imorgen Klokken otte paa Slottet at gaa; Thi der vil
vi dansse og holde os saa let, Dg der vil vi høre
Musikanterne sex.

7. Aajo, min kjære Datter, det kan Du gjerne saa,
Imorgen Klokken otte paa Slottet at gaa; Du kan jo
selv begribe, du er af saadan Stand, At Du maa tage
Dig en Kjøbmandsken til Mand.

8. Somfruen hun skænker Forgift i et Glas Vin,
Saa drikker hun en Skaal for Allerkjæresten sin; Kom,
læg mig i hans Kiste og sæt mig i hans Grav, Saa
hviler jeg saa sødt i min Kjærestes Arm.

9. Gud hjælpe og Gud trøste de Forældre især, Som
nægte deres Born, hvem de haver kjær, Det har jeg selv
erfaret udi min Alderdom; Min Datter hun elskede en
Somand engang.

De to Drosler.

To Drosler sad paa Bøgeqvist;
To gamle Benner var de vist.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30

0
mm

10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
200
300

Med Sorg i Sind saa taus de sad,
Fordi de skulde skilles ad.

Saa fang de begge To en Sang,
Der sørgeligt i Skoven klang;
De sang da høit: I fjerne Vo
Mit Hjerte aldrig finder No.

En fløi mod Øst og en mod Vest;
Den Stund nu var en Sorgensfest,
En fløi mod Vest og en mod Øst,
Farvel, Farvel! foruden Trost.

Ad Aare de paa samme Green
Hinanden fandt foruden Meen;
De sang da høit: „Min elskte Ven,
Saa sees vi engang igjen.“

Og nu ei mer at skilles ad,
De fulgte med hinanden glad;
De bygget dem en Rede tæt,
Hvor de nu leve nok saa net.

De Drosler, der hinanden fandt,
Ja, tro mig, Venner, det er sandt,
At naar man elsker høit sin Ven,
Saa træffer man ham nok igjen.

Naar fra en Ven du skilles maae,
Da bed til Gud, det dig maa gaae,
Som det med disse Drosler gif,
Der dog tilsidst hinanden fik.

☞ **Haand=Orgler** ☞

og Lirekasser istandsættes af Theodor Kose, Smørsalmin-
dingen (Stomager Meyers Hus, Bergen).

Sammestedes forefindes et stort Udvalg af Viser, Spaa-
bøger, Drømmebøger, Brevbøger, Historiebøger, Strønebøger
fra 2, 4, 6 og 8 f og til høiere Priser. Lykke- og Lem-
peramentsblade m. m. m.

Handlende erholder stor **Kabat.**